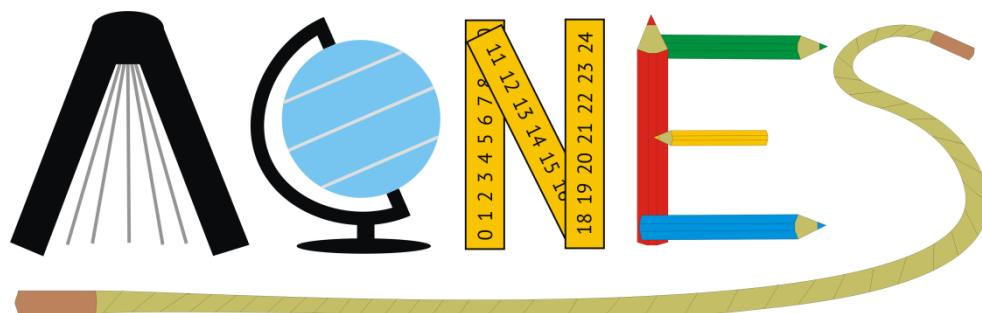

AGNES
Školní časopis
ZŠ Anežky České,
Ústí nad Labem
Ročník 2019
Číslo 2

#ÚSTÍJEHUSTÝ

Ústecké pověsti | Osobnosti | Školní projekty | #dyckyÚstí
Opráski sčeské historje | Ústecké milénium | TOP 5 a mnohem více...

Poprvé jsem se v Ústí nad Labem objevil jako dítě někdy kolem roku 1994. Z návštěvy pošmourného dne a zamračeného města si pamatuji jenom ZOO a sochu slona v horní části zahrady. Žádný další dojem ve mně město na Labi nezanechalo a popravdě – nebylo proč. Z novin a televize jsem o Ústí slýchal jen samé špatné zprávy.

Podruhé jsem se zde zjevil v červnu 2005, když jsem na Klíši dělal přijímací řízení na pedagogickou fakultu. Přijížděl jsem od Teplic po dálnici a říkal jsem si: „Tak tohle je to strašidelné Ústí? Smradlavé město, samá továrna?“ No jo, ale kde jsou kouřící komíny? Zaprášené ulice? Vjel jsem do města plného stromů, na Klíši jsem si připadal jako u nás, v lázeňském městě! O měsíc později jsem se jel zapsat ke studiu, protože sice jsem byl přijat i na jiné univerzity, ale Ústí mě prostě přitahovalo nejvíce.

Časem jsem tu trávil víc času než doma, postupně jsem si zde našel práci a natrvalo se přestěhoval (tehdy na Střekov), založil rodinu a jsem tu šťastný.

Z mých spolužáků většina odešla do Prahy, Plzně, Olomouce či Brna – tedy větších měst – a nikdo z nich nechápal, proč zrovna Ústí? Znali jen negativní obrázek z novin, nedokázali dohlédnout za okraj Prahy a v Ústí hlavně nikdo z nich nikdy nebyl. Po pár letech přijel na návštěvu jeden kamarád, který trochu s obavami vystoupil na hlavním nádraží a čekal nejhorší. Když jsem ho vyzvedával, stále stál na nástupišti s ústy dokořán a koukal na Mariánský most, Labe, střekovské nábřeží, Mariánskou skálu... Nevěřil, že tohle je Ústí. Vzal jsem ho na okružní jízdu po vodopádech, na Mariánskou skálu, Erbenovu vyhlídku, tehdy nedokončenou Miladu, pláň nad Větruší, labskou stezku, Varhošť a další místa a po tomto víkendu nechtěl odjet. Dodnes jezdí každý měsíc na Ústecko a zamiloval se do zdejší krajiny.

V minulých dnech bylo ve zprávách uvedeno, že každý rok ztratí Ústecko asi 3000 obyvatel. Odstěhují se, umírají, odcházejí. Hasiči mají takové heslo: „*Chodíme tam, odkud jiní utíkají.*“ Přeji Ústecku a městu Ústí více hasičů, kteří tu budou chtít žít. Protože Ústí je hustý!

π

Obsah čísla

3	Kdo je patriot?	12	Co je v Ústí TOP?
4	Ústecké milénium	13	Opráski sčeskí historje
6	Projekt Holocaust	14	Znáte ústecké pověsti?
7	#dyckyÚstí	18	Poznej známou ústeckou osobnost (soutěž)
10	Projekty naší školy		

Agnes je latinsky Anežka.
Koncovka *-gnes* také odkazuje
na řecké *gnósis* (poznání).

AGNES, školní časopis Základní školy Ústí nad Labem, Anežky České 702/17, p. o., vychází nepravidelně
Redakční rada: Mgr. Kateřina Suchá (sucha@zsanceske-ul.cz), Mgr. Jan Musil (musil@zsanceske-ul.cz)
Redakce si vyhrazuje možnost příspěvky podle potřeby krátit a upravovat.

Kdo je patriot?

V roce 1998 vtrhnul do kin film *Patriot* s Melem Gibsonem o americké válce za nezávislost. Vystupoval tam jako hrdina z lidu, který chtěl chránit svůj domov. Dokázal vykročit z davu a nahlas říct, že dům, rodina a krajina je pro něj nade vše. Byl ochotný něco obětovat.

Patriot (z lat. *patria* - vlast) je tedy člověk, který pro své okolí, svou obec, svou zemi udělá takřka cokoli, aby se mohla rozvíjet, vzkvétat a zachovala se i pro další generace. Tato péče může mít různou podobu: uklízím kolem svého domu a v okolí, udržuji dobré sousedské vztahy, vysazuji nové stromy či dokonce aleje, opravuji drobné místní památky, pořádám besedy, oslavy či průvody, poznávám a udržuji historii, sbírám příběhy, předávám znalosti dětem a spoustu jiných.

Postav dům, zasad' strom...

Postav dům a zplod' syna je asi jasné, že? A co ten strom?

Dříve (středověk, novověk) se strom považoval za výbornou investici, protože dřevo bylo důležité pro stavbu domu. Když se dítě narodilo, strom se zasadil a ve dvaceti letech byly oba organismy dostatečně připravené. Na odchod z domova i pokácení.

Dalo by se říci, že být patriotem by mohla splňovat klasická prűpovídka „postav dům, zasad' strom a zplod' syna“.

Patriotismus, čili lásku k místu, odkud pocházím či kde bydlím, se snažíme v naší oblasti podporovat, jak jen to jde. A protože k tomu máme řadu *pomocníků*, v některých ohledech to jde výrazně lépe.

Za poslední roky v Ústí a na Ústecku vznikla řada filmů či seriálů (Rapl, Rédl, Cirkus Bukowski, aktuální Most!), muzeum pořádá výstavy zaměřené na významné Ústečany, sportovci se snaží (s různými výsledky), každou chvíli je o Ústí slyšet. A to je dobře.

Ještě jeden způsob má Ústí takřka denně na talíři – jsou to slavné ústecké značky (mýdlo s jelenem zná v Česku snad každý!), které s Ústím přímo souvisejí. Připravili jsme si pro letošní osmáky dějepisný projekt, jenž nám přiblíží – mimo jiné – také slavné výrobky, na nichž bychom mohli s klidem tisknout nápis Made in Ústí nad Labem.

π

Fotografická soutěž stále aktuální!

Jen pár dní zbývá do **uzavření fotografické soutěže** vyhlášené v lednovém čísle. Nezapomeňte poslat svou fotku nějaké ústecké stavby, kostela, sochy, oken... Ceny se těší na své majitele a my na vaše umělecké tvory! Pro jistotu opakujeme pravidla:

- 1) Vezmi telefon či digitální fotoaparát.
- 2) Projdi se městem.
- 3) Najdi zajímavou stavbu, detail, stavební prvek (schodiště, zábradlí, chodník, dlažbu, mozaiku...). **Musí být v Ústí nad Labem nebo v jeho blízkém okolí.**
- 4) Vyfoť to. **Dobře** to vyfoť!
- 5) Pošli svou fotku s názvem fotky (ano, ten si vymysli), místem focení a svým jménem na e-mail musil@zsanceske-ul.cz
- 6) Drž si palce.
- 7) Počkej na vyhlášení vítězů.
- 8) Přijď si pro cenu.

Ústecké milénium

Pokud jsme v lednovém čísle Agnes řešili kulturu ve všech možných ohledech, pojďme se podívat na ústeckou kulturní historii za posledních tisíc let. Dovolili jsme si vyzdvihnout události, stavby a další významné ústecké milníky. Pojďte se s námi mrknout do minulosti. π

pravěk

První osídlení Ústecka
Hradiště známe z Kr. Března,
Trmic či Řehlovic

raný středověk

Hlavním sídelním prostor
je střed města (ul. Hradiště
a Mírové náměstí)

1057

První písemná zmínka o Ústí
Kronika zmiňuje zápis
„per aquam Vzti“

1233-1249

Ústí se stává městem
Přemyslovci dávají Ústí
některá privilegia

1426

Bitva na Běhání
Husité vítězí nedaleko Ústí
a drancují město

kolem 1290

Ústí má hradby
Kolem města byly postaveny
hradby se čtyřmi branami

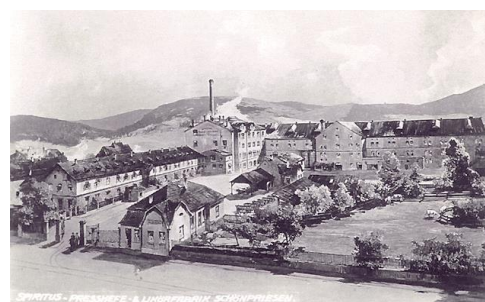
někdy před 1600

Stavba zámku v Březnici
tzv. starý zámek staví
pánové z Býnova

1848

Zrušení roboty
Březnice zvyšuje počet obyvatel,
vznikají také lihovar a drožďárna

Zámek Krásné Březno s kostelem sv. Floriana

Krátce po výbuchu (31. 7. 1945)

Pivovar Krásné Březno

1850

Železniční trať
Otevření železniční trati
z Prahy do Děčína

1876

Přejmenování
Z Březnice se stalo Krásné Březno
(Priessnitz > Schönpriesen)

1897

První česká škola
Česká menšina si
prosadila vlastní školu

1867

Pivovar
Založen místní pivovar
pak spojen s ústeckým

1899

První tramvaj
Z Ústí byla prodloužena
linka tramvaje až do Neštěmic

1900

Krásné Březno do Ústí
Ústí se spojilo s Kr. Březnem
do jednoho města

1992

První trolejbus
Do Krásného Března
byla zavedena první linka

1945

Výbuch muničního skladu
Výbuch vyústil v masakr v
Ústí kolem Benešova mostu

1982

Sídlště Krásné Březno
Výstavba prvních panelových
domů (více obyvatel)

Projekt Holocaust

Opět jsem byla požádána, abych napsala pár větiček do naší Agnes, tentokrát k projektu Holocaust. Pár větiček...to se lehko řekne.

Asi dvacet let se věnuji tomuto tématu, prošla jsem mnoha semináři s odborníky na slovo vzatými, viděla jsem Terezín, Osvětim, Březinku i Jeruzalém s institutem Yad Vashem. Čím víc jsem věděla, tím naléhavější byla otázka: Jak se to mohlo stát ve dvacátém století? Jak je možné, že ze zlatých dvacátých let, z blahobytu, z civilizované Evropy, se stalo to, co žáci viděli ve svých hodinách dějepisu. Jak jim vysvětlit, že nás od té hrůzy dělí jen pár desítek let?

V projektu Holocaust, který je určený žákům 9.ročníku, jsme v první části pátrali po obětech a pachatelích. Posuzovali jsme jejich jednání i to, zda měli jinou volbu. U paní učitelky Bartošové děti viděly příběh malého děvčátka, které ztratilo v podstatě úplně všechno. S paní učitelkou Suchou viděly průběh holocaustu od nástupu do transportů až po Osvětim.

Viděla jsem na tvářích zejména dívek emoce, které se jich zmocnily při pohledu na trpící děti. Možná někomu přišla legrační otázka jednoho z chlapců, jestli, když žena dlouho nemá přísun tekutin, nemůže kojit. Domnívám se, že každému u tohoto tématu „dovcavlo“ něco jiného.

Od šestého ročníku, kdy se žáci začínají seznamovat s dějinami pravěku a starověku, slyší, že chybami a to i těmi historickými, se člověk učí. Ano, dějiny lidstva

jsou dějinami válek. Ale jak odpovědět, když se žák zeptá, proč to lidé dovolili? **Proč nikdo nic neudělal?**

Víte, on totiž nárůst zla je nenápadný a pozvolný. Pokud ho včas rozpoznáme, musí se mu vzdorovat hned od začátku.

Mám nesmírně ráda děti. Představa, že by našim dětem (a nemyslím jen svou rodinu) někdo ublížil, mne děsí. A proto je pro mě toto téma, téma holocaustu a nevinných obětí, klíčové.

Mgr. Jindra Šteflová

Redakční poznámka závěrem: žáky 9. ročníku čeká ještě exkurze do Terezína jako navazující součást lednového projektu.

27. leden si připomínáme jako **Den památky obětí holocaustu** (toho dne byl osvobozen koncentrační tábor v Osvětimi).

#dyckyÚstí

S premiérou seriálu *Most!* se pozornost české společnosti na čas obrátila do severních Čech. V Mostě se dokonce uvažuje o využití seriálu pro turistiku. A co u nás v Ústí? Jsme rádi, že tu žijeme? Proč jsme na Ústí hrdí?

Když se řekne Ústí nad Labem, začne mě bušit srdce, neboť je to moje rodné město. Jsem hrdá na každého Ústečáka, který naše město proslavuje v čemkoliv (sport, umění, ...). Vždycky budu Ústí bránit, i když vím, že nepatří k nejkrásnějším městům ČR. Jsem moc ráda, že můj manžel, který pochází z nádherného města Vrchlabí, si v Ústí zvykl a má jej také rád.

Jana Střížková

Nejsem ústeckým rodákem ani zde nežiji, ale do Ústí dojíždím již od střední školy. Na Ústí jsem si nejvíce oblíbila některá místa, hrad Střekov, Vaňovské vodopády a Větruši, kam se ráda vracím.

Martina Bartošová

Když jsem do Ústí nad Labem přijela poprvé v roce 1993, byly mi čtyři roky a Ústí se mi ani maličko nelíbilo. Spousta cizích lidí, kteří se navzájem mýjeli bez pozdravu, ošumělé panelové domy a věčně zašedlé centrum města. Postupem času jsem se však právě tohle naučila na Ústí milovat. To, že tady potkáte mnoho různorodých, přátelských i nepřátelských lidí, míchají se tu z celé České republiky i zahraničí. Na rozdíl od jihu Čech, odkud jsem přišla, si navzájem nevidí do talíře, ani se tolik nepomlouvají, nejsou falešně srdeční. Jen málokdo skutečně pochází odsud, obyvatelstvo sem po válce navál osud z různých koutů a ve zdejším drsném prostředí se naučilo přežít. U nás na severu je všechno jaksi drsnější, ale také skutečnější než kdekoli jinde v republice, a proto má tento kraj neopakovatelnou a návykovou atmosféru, bez níž už si dnes, po více jak čtvrt století, nedovedu představit život.

Lucie Chvostová

Výletní zámek Větruše (původně Ferdinandshöhe)

Je to mé rodné město, na které jsem hrdá, nachází se v krásném prostředí. Miluji pohled na hrad Střekov, když se vracím do svého rodného města - příroda, okolí Labe. Žije tu má rodina, kamarádi, jsem tu ráda.

Jana Volková

Líbí se mi krajinné zasazení města, okolí města, blízkost přírody. Žiji tady spokojeně 36 let.

Božena Kozejová

Každý se někde narodíme a nikdo se nás předem neptá, jestli se tu chceme narodit, nebo ne. Já jsem se narodil v Ústí nad Labem a jsem na to hrdý.

Pro mě je Ústí nad Labem velmi tvůrčí místo, kde se dají vymyslet zajímavé věci. Už jen to, jak se Ústí nad Labem rozvíjelo, je specifické. Rozrůstalo se z centra, kde dnes stojí nákupní centrum Forum. Velmi zajímavou dominantou města je kostel Nanebevzetí Panny Marie, kterému se pohnula věž po německém bombardování během druhé světové války.

V současnosti tady přibývá mnoho míst, kde je zábava vítána a volný čas se dá využít velice dobře, například různé sportovní kluby apod. Ústí nad Labem je vhodný "zaháněč" nudy a mnohá místa v jeho okolí jsou vhodná pro rodinný výlet.

Martin Surý, 9. A

Hrad Střekov (tedy to, co z něj zbylo)

Na Ústí nad Labem jsem hrdý díky sportu, který se tady u nás hraje. Třeba hokej, náš hokejový tým se jmenuje HC SLOVAN ÚSTÍ NAD LABEM, dokázal tolikrát vyhrát druhou českou nejvyšší soutěž, několikrát byl i v české nejvyšší lize. Ústecký hokejový klub zvládl vychovat řadu skvělých hokejistů, jako je třeba Milan Hejduk, Jan Čaloun, Martin Štěpánek. A tito bývalí hráči nyní předávají své zkušenosti malým dětem.

Kromě hokeje jsem hrdý i na ústecký fotbal, který nepatří mezi nejlepší týmy v ČR, ale myslím si, že momentálně je na dobré cestě k velkému úspěchu. Sám fotbal hraji a rozumím tomu a tak vím, že umí vychovat velmi dobré hráče - fotbalové útočníky. Jsem na Ústí nad Labem hrdý.

Tomáš Lerche, 9. A

Na Ústí jsem hrdý kvůli sportu. Nejvíce pak na náš házenkářský klub HSK TYGŘI ÚSTÍ NAD LABEM. Sám v něm hraju a trénuju mládež. Jsem velmi rád, že u nás v Ústí nad Labem házená funguje, chtěl bych, aby se náš tým ještě "rozrostl." Do našeho klubu chodí výjimeční lidé. Přijď i ty!

Martin Hart, 9. A

Jsem ráda, že Ústí není Praha. V Praze žije hlava na hlavě. Na druhou stranu, když porovnám Ústí a třeba Šumavu, víc by mi vyhovovalo žít na Šumavě, protože tam je úžasná krajina, samé lesy a pole, žádné továrny, které ničí životní prostředí a ovzduší jako tady u nás na severu.

Jsem hrdá na památník Přemysla Otáče, ten nikde jinde nenajdete, je to krásné výletní místo, kde můžete popřemýšlet o české historii.

Rozhodně mi nevadí v Ústí nad Labem bydlet a žít. Je tu vše, co člověk chce a nic mu nechybí. Ústí bych i přes drobné nedostatky nechala takové jaké je, prostě Ústím.

Libuše Hrádková, 9. A

Srdce naší ZOO - Lumpepark

Já osobně jsem na Ústí nad Labem hrdý hlavně ve sportu, sám jsem totiž sportovní typ. Ústí velmi dobře reprezentují hráči basketbalu a volejbalu, hrají nejvyšší soutěž v ČR. Dříve bych mohl zmínit i hokej, ale to už je spíš ostuda než hrdost.

Velkou nadějí je florbal, ještě minulý rok hrál ústecký florbalový tým nejvyšší soutěž v ČR, ale bohužel sestoupil zpátky do první ligy, nyní se pokouší o návrat.

Na začátku nové sezóny si nevedli špatně ani fotbalisté, kterým se velmi dařilo a v jednu chvíli byli i na prvním místě v tabulce, bohužel se jim dařit přestalo a momentálně se nacházejí někde ve středu tabulky.

Nemůžu zapomenout ani na ústecké odchovance a osobnosti. Tak například v hokeji Jan Čaloun, hráč, který začínal v Ústí nad Labem a později si zahrál i na olympiádě v Naganu, kde Češi vyhráli památnou zlatou medaili. Dále Milan Hejduk, hráč, který si vytvořil jméno v NHL, vyhrál Stanley Cup a stal se jednou z největších osobností v Coloradu, ale také v Ústí nad Labem, protože i on tu kdysi

začínal s hokejem. Další výborné hráče nejdeme i ve florbalu. Mikuláš Krbec, velmi důležitá osoba při postupu florbalistů do nejvyšší soutěže, později přestoupil do jednoho z nejlepších klubů v ČR a zahrál si i na mistrovství světa v Praze a byl vyhlášen jako třetí nejlepší talent.

Rozhodně si myslím, že za sport v Ústí se nemusíme stydět a třeba to bude do budoucna ještě lepší. Já osobně bych chtěl jednou dokázat to, co Mikuláš Krbec, neboť i já hraju florbal, dokonce jsem přesvědčený, že každý florbalista z Ústí má za vzor právě jeho.

Jakub Čečák, 9. A

Já jsem hrdý na naše město, protože naše město má kvalitní MHD, univerzitu a památky. Já jezdím MHD každý den a cítím se v ní v bezpečí. Univerzita UJEP má své jméno podle Jana Evangelisty Purkyně, to byl významný český vědec, jednou se na ni určitě přihlásím. Velmi často navštěvuji ústecké dominanty, například hrad Střekov, Větruši a Mariánskou skálu.

Daniel Přikryl, 7. B

Jsem hrdý na své město, protože se zde natočilo několik seriálů, například Rapl nebo Svět pod hlavou. Také se zde narodilo nebo žilo mnoho známých osobností, jako je Lukáš Konečný (box). Máme tu kromě celé řady památek i muzeum civilní obrany. Mám svoje město rád, nikdy se tu nenudím.

David Bezděk, 8. A

Zámek Krásné Březno

Projekty naší školy

Anežka má přes 700 žáků a na padesát učitelů. Za deset měsíců školního roku se vlastně všichni zapojují do různých projektů, které bychom vám zde rádi představili.

Projekt Středověk

Dne 22. 2. 2019 se uskutečnil projekt pro sedmé ročníky, který byl zaměřený na období středověku. Děti si postupně prošly třemi aktivitami.

První z nich byla zaměřena na středověkou kuchyň. Žáci měli příležitost ochutnat středověkou placku složenou z mouky, krupice, vody a špetky soli, jejich úkolem bylo uhodnout, které suroviny byly použity na její výrobu, kromě krupice dokázali uhodnout všechny suroviny. Dále sestavovali jídelníček prostého středověkého člověka a zamýšleli se nad tím, jakou ekologickou stopu zanecháváme my a jakou zanechávali středověcí lidé, podařilo se jim vymyslet celou řadu rozdílů.

Ve druhé aktivitě byli žáci seznámeni s mučicími nástroji, které se ve středověku běžně používaly. Některé si dokonce mohli vyzkoušet na vlastní kůži.

Ve třetí aktivitě se žáci zaměřili na středověké písemnictví. Prohlédli si nádherně vymalované iniciály, tedy zdobná písmena ve starých knihách, a pak se sami pustili do výroby takové iniciály, která měla reprezentovat jejich třídu, a také vyryli ozdobnou pečeť.

Myslíme si, že všechny uvedené aktivity žáky zaujaly. Nejlépe se nám spolupracovalo se třídou 7. C, kterou bychom chtěli tímto pochválit.

Martina Bartošová

Školní kolo recitační soutěže 20. 2. 2019

Do školního kola recitační soutěže bylo přihlášeno 31 dětí, které si své místo v soutěži vybojovaly ve třídních kolech recitační soutěže.

Soutěž zahájila paní ředitelka Šteflová úvodním slovem. V porotě zasedly 4 paní učitelky naší školy: Mgr. Suchá, Mgr. Šolarová, Mgr. Bartušková st., Mgr. Bartušková ml.. Celým soutěžním odpolednem provázela paní učitelka Maršínská.

Paní učitelka Maršínská zpočátku seznámila posluchače s celým programem a zahájila soutěž. Mezi jednotlivými kategoriemi vystupoval taneční kroužek Mgr. Maršínské a taneční a dramatický kroužek Mgr. Vaněčkové.

Soutěžilo se ve třech kategoriích:

0. kategorie, která dále nepostupuje na okresní kolo dětské recitace.

1. místo - Natálie Volfová
2. místo - Veronika Hezoučková
3. místo – Jakub Johanovský
4. místo - Lukas Lissi

1. kategorie, u které první dva recitátoři postupují do okresního kola recitační soutěže

1. místo – Majdalena Bukovičová
2. místo – Šárka Zeusová

3. místo – Eliáš Horáček
4. místo – Karina Fedjuk

2. kategorie, zde také první dva výherci postupují do okresního kola recitační soutěže

1. místo – Tomáš Řízek
2. místo – Marketa Maršinská
3. místo – Vanesa Fernandezová
4. místo – Martin Šebek

Pevně věřím, že se celý odpolední program všem líbil a že za rok se opět sejdem v takovém hojném počtu.

Okresní kolo recitační soutěže se bude konat 30. 3. 2019 v DDM v Ústí nad Labem. Budeme našim žákům držet pěsti, aby se úspěšně umístili.

Marketa Maršinská

Podpora rozvíjení infromatického myšlení

Podpora rozvíjení infromatického myšlení

Projekt PRIM si klade za úkol inovovat obsah vzdělávací oblasti Informatika a ICT akcentováním výuky zaměřené na rozvoj infromatického myšlení žáků. Projekt předpokládá vytvoření a pilotní ověření ucelených sad výukových materiálů pro všechny stupně škol, jednak systému vzdělávání učitelů vyučujících informatiku v pregraduálním vzdělávání i v praxi. Současně bude popularizovat témata související s infromatickým myšlením, jako jsou programování, porozumění informacím, robotika. Po dobu dvou let se bude program zkoušet v 70 školách a poté se rozhodne, jestli bude pokračovat ve všech českých školách. Děti programují legoboty nebo programovatelné včelky, Bee-boty.

Projekt PRIM si klade za úkol inovovat obsah vzdělávací oblasti Informatika a ICT akcentováním výuky zaměřené na rozvoj infromatického myšlení žáků. Projekt předpokládá vytvoření a pilotní ověření ucelených sad výukových materiálů pro všechny stupně škol, jednak systému vzdělávání učitelů vyučujících informatiku v pregraduálním vzdělávání i v praxi.

Roman Marschner

Knihobudky

Na chodbách I. i II. stupně se v únoru objevily tři podivné budky. Zpočátku byly prázdné, neupravené, možná i zbytečné. Jenže během několika dní se podařilo dát jim lepší podobu, zkontrolovat jejich stav a hlavně je naplnit! Dámy a pánové, představujeme vám knihobudky!

Můžete si z nich knihu půjčit, přečíst a zase ji vrátit. Můžete klidně z domova přinést knihu, o které víte, že ji číst již nebudete. Jsme rádi, že vám můžeme přestávky krátit trochu jinak. ☺

Kateřina Suchá & Jan Musil

Co je v Ústí TOP? Aneb kam bychom vzali návštěvu?

Představte si, že přijede nečekaná návštěva. A hrozně by chtěla vidět něco hezkého v Ústí. Kam byste návštěvu vzali? Co byste předvedli jako to nejlepší z Ústí? Odpovídají žáci z 8.B.

π

Návštěvu bych vzal do kostela Nanebevzetí Panny Marie, to je ten šikmý. Je unikátní.

Matyáš Javůrek

Určitě na hrad Střekov, na Větruši nebo do ZOO. To jsou asi nejlepší věci.

Daniel Štoček

U mě vedou přírodní lokality, takže určitě Vrkoč, Vysoký Ostrý, Mariánská skála, Erbenova vyhlídka, Blansko...

Jan Musil

Rozhodně do Jump arény, v Předlicích, pobavíte se, zaskáčete...

Zuzana Sun

Vzala bych ji do Činoherního studia na Střekově, ale musela by se vybrat dobrá hra.

Barbora Rulíková

Větruše, samozřejmě divadlo (třeba teď bylo představení Zkrocení zlé ženy – to je povedené), Vaflárna, do bazénu na Klíši, poblíž je taky dost vodopádů... A na jídlo třeba do indické restaurace.

Michaela Satranová

Není to sice úplně v Ústí, ale já bych vzal návštěvu na Milešovku.

Dominik Křivka

A co vy?
Kam byste vzali návštěvu v Ústí?
Máme tu opravdu tolik skvostů?
Znáte nějaké jedinečné lákadlo?
Podělíte se s námi? ☺

Opráski sčeskí historje: legenda českého internetu

Někdy kolem roku 2012 se v prostředí českého internetového rybníčku objevil komiks. Na webu Okoun.cz se v jednom diskusním fóru zjevil fenomén dějepisných událostí nakreslený neuvěřitelně jednoduše, se základními barvami a – těžko čitelnou češtinou. Právě tyto znaky se udržely dodnes a jejich autor, **jaz**, vydává někdy i několik komiksů týdně. Patrně nejslavnější postavou jazových komiksů je Zikmund Lucemburský. Co o Opráscích říká sám autor?

Co vedlo jaze k nakreslení prvního komiksu Oprásků?

Na začátku jsem Opráski kreslil pro pět, šest přátel, pro skupinku divných lidí na serveru Okoun.cz. Rozšíření obrázků dál mě skutečně velmi překvapilo. Přibývalo jich – až to bylo najednou na knihu, takže dneska jsem moc rád, že je mám hezky pohromadě v hmotné několika knížek. Navíc na facebooku teď je asi 100 000 fanoušků, na Instagramu něco přes 13 000.

Komiks je mezi dětmi populární, myslíte si, že ve škole má místo?

Ne všechno, co je kreslené, musí být nutně pro děti. To tady u nás ještě poměrně dost lidí nechápe. Je pravda, že u nás třeba komiks nemá bůhví jakou tradici. Je to kreslený – tak je to zábava pro děti. Ale tak to přece vůbec není.

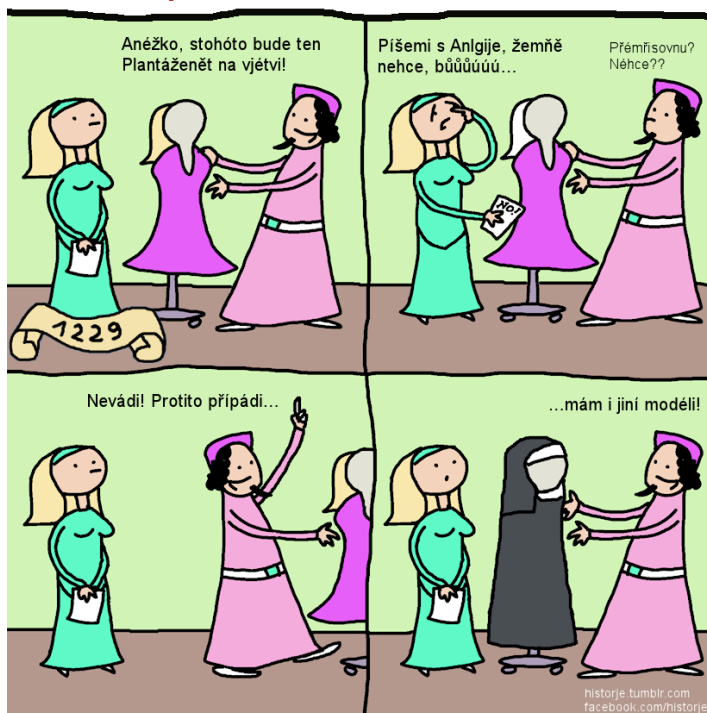
Setkaly se Opráski někdy s kritikou učitelů kvůli češtině, kterou komiks používá?

Reakce jsou většinou kladné. Jsou rádi, že se o jejich oboru vůbec víc mluví.

Opráski měly dokonce výstavu v Národním muzeu - patří komiks do muzea?

Komiks sám jako forma sdělení už existoval mnohem dříve, viz středověk, kdy lidé také potřebovali něco obrázkového, aby pochopili (a naučili se) rozumět např. legendám, přitom neuměli číst. V muzeu jsme zhmotnili virtuální obraz. A na návštěvníka patrně působí jinak než na obrazovce počítače.

OPRÁSKI SČESKÍ HISTORJE JAK PŘEKONAD VSTAHU KRACH

Důležitou, doslova klíčovou rolí v Opráscích je Zikmund Lucemburský. Já už vím, že má narozeniny 14. února, ale proč je tak důležitý?

Každá druhá událost, která se v českých dějinách udála, má nějakou návaznost na Zikmunda Lucemburského nebo Jana Husa. Je to gravitační střed českých dějin. A v Opráscích je to Zmikund, což je mimochodem jediný král po Přemyslovcích, který se v Čechách narodil a také tu zemřel.

Co by popřál malý Zmikund našim žákům do druhého pololetí?

Spoustě lidí historie nevoní jen proto, že je špatně podávána. Příběh, o němž se mluví stovky let, přece musí být zákonitě atraktivní. Tady se ale mnohdy tlučou lidem do hlav suché letopočty bez tušení souvislostí, které jsou zajímavé a kolikrát fakt vtipné.

Znáte ústecké pověsti?

V lednu jsme si v redakci říkali, co vše zařadíme do únorového čísla. V mé paměti okamžitě vytanula kniha z roku 1971 věnovaná ústeckým pověstem, o nichž většina z vás patrně nikdy neslyšela. A protože Labskou královnu naopak znáte téměř všichni, rozhodli jsme se dát šanci vám – vytvořili jste zcela nové originální pověsti na dvě témata: Jak město Ústí získalo svůj znak a Jak město Ústí přišlo ke svému jménu.

Víme, že naši žáci jsou schopní, ale vaše výsledky nás naplnily radostí a nadšením – dějepis/vlastivěda nejsou jen data a králové! Takže zkuste objevit nové legendy z Ústí...

π

Jak město Ústí nad Labem získalo svůj znak

Dávno, hodně dávno žili na území Čech lvi. Měli velkou moc a tak vyhnali lidi z měst do lesů a sami žili ve městech, dokonce i v Ústí nad Labem. Jen se jim nelíbilo, že město má ve znaku řeku, a tak se to rozhodli změnit. Navrhli lidem, že s nimi uzavrou mír výměnou za to, že ve znaku Ústí nad Labem bude už navždy lev. A jak se dohodli, tak se stalo.

Hana Folprechtová, 5. B

Jednou žila, byla jedna princezna, která měla moc ráda lvy. Narodila se v měsíci srpnu, ve znamení lva. Zrovna se blížily její narozeniny a pan král se jí zeptal: "Zítra máš narozeniny, co by sis přála?" Princezna odpověděla: "Já bych si přála lva." "Dobrá, ještě něco další by ti udělalo radost," "Hm, změň znak našeho města, chtěla bych, aby na něm byl lev." Král se jí snažil vysvětlit, že to není tak jednoduché, ale znáte to, co řekne princezna, to se musí splnit. Tak král koupil pro svou princeznu lva a nechal přemalovat městský znak a od těch dob má naše město Ústí nad Labem ve znaku lva.

Eliška Rodová, 5. B

Jak město Ústí nad Labem přišlo ke svému jménu

Kdysi, snad za války si lidé vytvořili domy z mouky a vody, do kterých se chtěli schovat. Vodu nabrali z řeky Ebal, která musela přihlížet tomu, jak zlí lidé útočí na nevinné. Řece se to nelíbilo, tak se zvedla a útočníky spláchla. Bylo po válce. Ti, kteří přežili, prohledávali okolní lesy a našli tak řeku, která se vlévala do řeky Ebal. Přemýšleli, jak ji pojmenovat a z nějakého důvodu je napadlo jméno Bílina, možná protože stavěli své domy z mouky a ta je bílá. V tu chvíli si také uvědomili, že ani jejich městečko nemá žádný název a vymysleli Ústí nad Labem. Ústí, protože se Bílina vlévala do řeky Ebal, nad, protože je to předložka, a pak už jen přeházeli písmena ve slově Ebal a vyšlo jim Labe.

Nikola Kořínská, 5. B

Kdysi žil, byl jeden muž, který byl velmi smutný. Bydlel v malém dřevěném domku, každé ráno chodil do nedalekého města nakupovat, ale všechno bylo tak drahé, že ani nevěděl, co si má koupit.

Jednoho dne ráno se vzbudil a nad hlavou uviděl krásného bílého jednorožce. Dost se vylekal a přemýšlel, co je to za divného tvora. Jednorožec ho uklidnil, že se nemá čeho bát a zeptal se ho, proč je tak smutný. Muž mu vysvětlil, že je to kvůli tomu, že je chudý a rád by měl své vlastní město, které nikde jinde neexistuje. Jednorožec se mu rozhodl pomoci, a tak obletěl za 10 minut celý svět, a když se vrátil, tak řekl, že by mohl vytvořit město Ústí nad Labem. Společně pak postavili několik mostů, paneláky, obchody a Mírové náměstí. Z muže se stal prodáváč a měl opravdu spoustu peněz a s jednorožcem zůstali velmi dobří kamarádi.

Veronika Vondráková, 5. B

POVĚST

= epický útvar lidové slovesnosti, krátké vyprávění s reálnými motivy, odehrávající se v historickém čase. Úzce souvisí s pohádkou, mýtem. Věrohodnost pověsti má potvrdit odkaz na skutečnou osobu, která ji původně vyprávěla, nebo byla účastníkem vyprávěného děje. Pověsti zaznamenávali kronikáři a legendisté. Nejstarší české pověsti najdeme v Kristiánově legendě z konce 10. století a Kosmově kronice z počátku 12. století, dále pak v Dalimilově kronice z počátku 14. století a v Hájkově kronice z poloviny 16. století. V 19. století byly vydány Staré pověsti české Aloise Jiráska a veršovaná sbírka Kytice Karla Jaromíra Erbena.

Za vlády svatého Václava žila hraběnka Elbe, která pocházela z Německa. Je to sice trochu zvláštní, ale kníže Václav jí povolil, aby na jeho území měla své město. Vybrala si místo, kudy protékala řeka, a kde bylo několik kopců a začala tam budovat hrad, jak se město rozšiřovalo, tak se přišlo na to, že do řeky ve městě vtéká další řeka. Protože hraběnka neměla dosud jméno pro své město, tak ho pojmenovala po sobě a soutoku dvou řek - Aussig an der Elbe = Ústí nad Labem.

Tomáš Řízek, 5. B

Vše začalo, když se jednoho brzkého rána ozvala strašlivá rána, lidé netušili, co by to mohlo být. Byl to meteorit, obrovský meteorit. Ten dopadl na skálu, která oddělovala dvě řeky - Labe a Bílinu. Skála se roztržila na malé kousky a řeky se spojily v jednu. Když přiběhli lidé a uviděli, co se stalo, usmysleli si, že své prozatím bezejmenné město pojmenují Ústí nad Labem.

Elen Bradová, 5. B

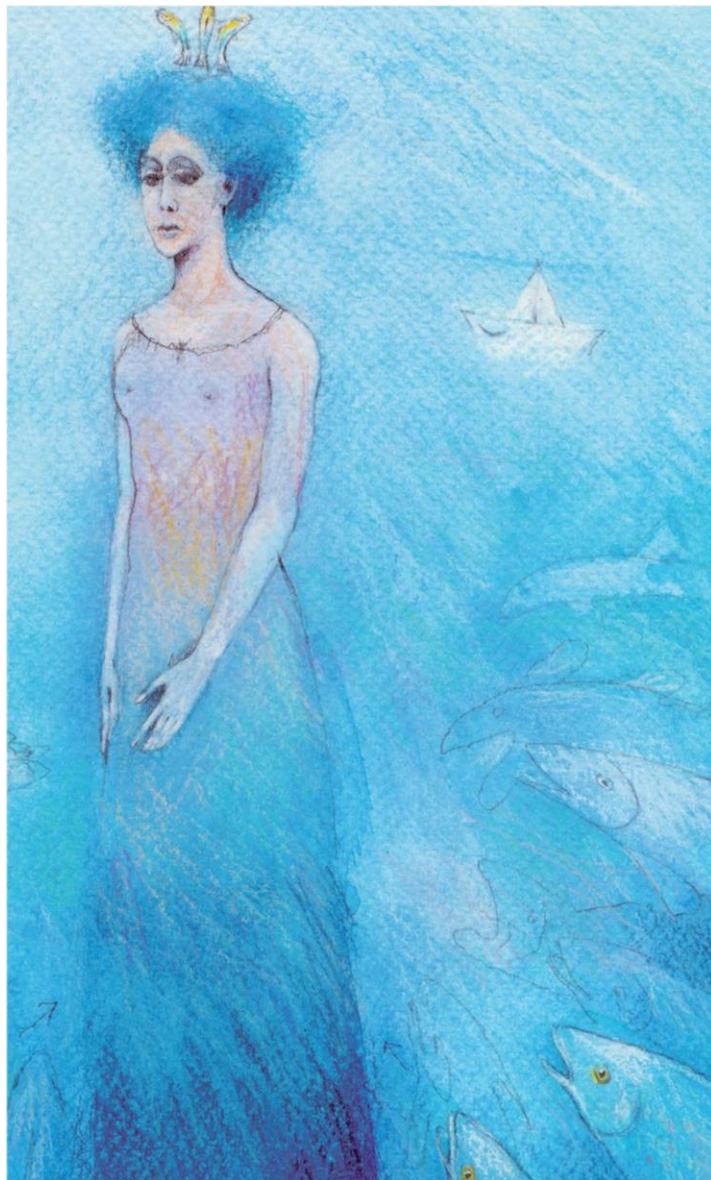
Bylo jednou jedno lesní království, ve kterém žil král, který měl dvě dcery - víly. První se jmenovala Bílina a druhá Labe. Obě měly schopnost ovládat sílu vody. Jednoho dne král řekl: "Musíme vytvořit nové město, do kterého se naši nepřátelé nedostanou." Dohodli se, jak to provedou a šli na to, jenže najednou se rozpoutala obrovská bouře. Všude bylo plno vody, která začala tvarovat skály, najednou tu stály mosty, domy, zámek, ale bouře pokračovala dál. Trvalo to už strašně dlouho, tak se víly Bílina a Labe dohodly, že to zastaví a obětovaly vlastní životy. Nechaly se vtáhnout do víru vody a díky svým schopnostem bouři zastavily, na jejich počest nové město pojmenovaly Ústí nad Labem.

Tereza Kopecká, 5. B

Před dlouhou dobou tu žili pravěcí lidé v jeskyních. Vůdkyně tlupy, říkejme ji Marie, měla těžký život, děti jí sežral šavlozubý tygr a muže zabila nepřátelská tlupa. Marie se s tím nemohla vyrovnat a tak skočila ze skály. Zbytek tlupy tu skálu pojmenoval po ní, u Mariánské skály se jim žilo dobře, byli u vody a kolem skály vlevo i vpravo les. Za milion let, to už se tlupa dávno rozpadla, tu žila jedna rodina. Matka Labe, otec Medard a dcera Augusta. Jednou si malá Augusta hrála u řeky a velká voda ji málem utopila, matka Labe pro ni skočila, stihla ji vysadit na vysoký strom, sama se však utopila. Otec byl velmi smutný a tak řeku pojmenoval po své manželce a celý příběh namaloval na stěny jejich jeskyně.

Mnohem později tu jeskyni objevili archeologové a podle těch obrázků dali název řece a skále, už také věděli, že do Labe ústí Bílina (další řeka), ale neměli jméno pro město, které tu zatím vzniklo. Pak si však uvědomili, že pravěká rodina bydlela nad řekou a jméno bylo na světě - Ústí nad Labem.

Kryštof Javůrek, 5. B

Hluboko v údolí řeky Bíliny se nacházela malá vesnička Stadice a v ní žil Přemysl Oráč, který oral na nedalekém poli. Když jednoho deštivého dne oral na poli, slyšel, jak někdo volá o pomoc. Hned běžel na místo, odkud se to ozývalo. Byl to pastýř, který volal o pomoc, protože mu spadly dvě ovce do řeky. Jednu se jim pomocí lana podařilo zachránit, ale druhou ovci unášel proud řeky. Pastýř byl hodně smutný, ale Přemysl Oráč mu řekl: "Nic si z toho nedělej, víš co, půjdeme ji spolu hledat." Jak řekl, tak udělali.

Cestou potkali hajného a zeptali se ho, jestli neviděl ovci. Hajný jim řekl, že ne, ale ať si dávají pozor, protože na louce nad řekou viděl lva, nakonec se nabídl, že se k nim přidá a tak šli ve třech. Když se blížili k té louce, na kterou si měli dát pozor, uslyšeli, jak ovce bečí a zároveň spatřili lva, jak skočil do řeky. Jenže on tu ovci nechtěl sežrat, ale snažil se ji dostat z vody, ovce mu vlezla na hřbet a odtamtud pak skočila na břeh. Lva dál unášel proud, pastýř zůstal u ovce, ale Přemysl a hajný utíkali podél řeky a doufali, že se jim podaří zachránit lva. Na soutoku Labe a Bíliny se jim podařilo vyčerpaného lva dostat z vody, lehl si na trávu a vyčerpáním zemřel. Přemysl pak rozhodl, že na soutoku řek nechá vybudovat město Ústí nad Labem, které bude mít ve znaku lva zachránce.

Filip Racek, 5. B

Lev je vůdce, pán a král zvířat. Ústí je bojovné a silné. Král lev se neživil masem, ale hrdostí a statečností lidí. Jeho oči byli z ústecké přírody, zuby z oceli. Dva ocasy jako památku na boj v červeném poli, červená jako krev padlých. Koruna znamená vítězství krále, po jehož boku lev bojoval.

Filip Růžička, 7. B

Byl jednou jeden sedlák a ten se jmenoval Jirka Ústečák. Byl hodně pracovitý a žil za velkou řekou. Jednoho krásného dne šel Jirka Ústečák lesem pro vodu k řece. Tam uviděl pannu, přišel k ní a zeptal se jí: "Jak se jmenuješ?" Krásná panna řekla: "Já jsem Labenka." Jiřímu se tak moc líbila, že ji hned chytil za ruku a povídá: "Pojď se mnou ke mně domů." Labenka souhlasila a skutečně pak spolu žili v jeho domě. Po roce se jim narodila dcerka, které říkali Naděnka. Byla krásná a chytrá.

Jednoho dne se Jirka Ústečák rozhodl, že pojmenuje tu řeku, u které se seznámil se svou ženou. Řekl si: "Tahle řeka se bude jmenovat po mé ženě, tedy Labe a její okolí po mně, tedy Ústí. A co by se tak mohlo jmenovat po naší dceři Naděnce? Už to mám - Ústí nad Labem, to je ten správný název!" Do Ústí nad Labem se začali stěhovat obyvatelé z celého světa, nejprve postavili vesnici, později se tu začal rozvíjet průmysl a vzniklo naše krásné město Ústí nad Labem.

Tereza Čapková, 5. A

Žili, byli jednou jedni známí cestovatelé. Ale ti cestovatelé necestovali jen tak, ti cestovali proto, aby objevili nová města, která ještě neměla jméno a nebyla vyznačená na mapách. První z nich našel malé útulné městečko, ale to už mělo jméno, Praha nebo tak nějak. A tak naši cestovatelé museli hledat dál. Druhý z nich navštívil také velmi zajímavé místo, jmenovalo se Litoměřice, ale i to už bylo známé. Tak museli ve své cestě pokračovat, až jednoho dne přišli do malého městečka, kde byla hospoda, dokonce stále hned u řeky. Naši cestovatelé měli hrozný hlad a jeden z nich řekl: „Hustý, to se nadlabem.“ A skutečně, pořádně se tam nadlábli. Zašli tam ještě několikrát, vlastně pokaždé, když šli okolo. A pak, s plnými žaludky si uvědomili, že by to město, řeku i hospůdku bez jména měli nějak pojmenovat, ve městě už totiž bydlelo docela dost lidí, tak to bylo velmi nutné. A tak ho pojmenovali *Hustý nadlabem*, postupem času se to H nějak vytratilo, nejspíš protože se to špatně vyslovovalo a tak vzniklo jméno Ústí nad Labem.

Veronika Zeusová, 5. A

Jednou jsem se probudil jako spider-man a můj instinkt mě upozornil na nebezpečí, najednou přiletěl Green Goblin, pronásledoval jsem ho až do Prahy. Tu Goblin poničil a letěl dál. Pronásledoval jsem ho až k řece Bílině, která ústí do řeky Labe. Tam jsem ho dostihl, zneškodnil a pak odvedl do města bez jména. Jelikož

jsem ho chytil právě tam, kde Bílina ústí do Labe, rozhodl jsem se tomu městu říkat Ústí nad Labem, starosta mi to povolil.

Tomislav Matějka, 7. B

Možná jste přemýšleli o tom, proč se naše město jmenuje Ústí nad Labem. Ehm. Možná, protože tu Bílina ústí do Labe, ale to je jen shoda náhod. Povím vám pravdu: Byl, nebyl jeden africký hoch, který s tím neměl nic společného. Teda, co to má znamenat! Ty zase nedáváš pozor a čteš něco jiného! To jsem si mohl myslet, ach ta dnešní mládež, pche!

Tak jednoho dne ráno roku 1243 v Egyptě mladý hoch jménem Adém seděl na poli a přemýšlel o tom, co bude v budoucnu. Už věděl, že chce utéct z domova a když mu bylo 14 let, tak to udělal. Dostal se do Asie, chtěl víc na západ, protože jeho strýc mu vyprávěl, že tam byl a že je to tam úžasné. Ve své cestě tedy pokračoval a dorazil do střední Evropy, čirou náhodou do údolí, kde se dnes rozprostírá Krásné Březno. Když uviděl tu přírodu, ty hory, louky, řeku, která protékala mezi skálami, rozhodl se, že tam založí osadu a začal mluvit česky. Později poznal nádhernou dívku Labinu, kterou pozval do svého domu a pojmenoval podle ní řeku, na které předtím založil osadu. Do názvu přidal ještě slovo Ústí, podle egyptského města, ze kterého pocházel. Labina mu porodila syna, společně pak v Ústí nad Labem žili, dokud nezemřeli.

Filip Komačka, 7. B

Město Ústí nad Labem se původně jmenovalo Město u Hranic, pak však poradci pro jména českých měst rozhodli, že je třeba dát městu logičtější název. Informovali o tom primátorku města, která souhlasila, společně se dohodli, že poprosí o pomoc učitele, kteří učí ve škole zeměpis a český jazyk. Ti navrhli název města Ústí nad Labem. Ústí, protože jedna řeka ústí do druhé. A nad Labem, protože město stojí nad řekou Labe.

Jan Varga, 6. C

Kdysi dávno před mnoha lety hledala skupina lidí nový domov. Procházeli krajinou a tam kde se jim líbilo, tam se zastavili. Došli až sem, na soutok dvou řek - Bíliny a Labe. Protože dostatek vody je důležitý pro život, řekli si, že tu zůstanou. Potřebovali však najít jméno pro svůj nový domov, své město. A tak si řekli, že použijí slovo Ústí. Později, když se město začalo rozrůstat podél řeky, přidali ještě nad Labem, aby se to nepletlo s názvy podobně vzniklých měst.

Martin Mastík, 8. D

Jednoho dne před mnoha lety se naše město začalo potápět tak, jak se dnes potápí Benátky. Lidé to viděli poprvé a nikdo nevěděl, co má dělat. Jednoho starého pána, jmenoval se Ústík napadlo, že nejlepší bude vylézt na nejbližší horu, co nejdále od řeky Labe. Obyvatelé města ho poslechli, vzali si teplé oblečení a nějaké to jídlo a vyšli na horu Říp. Trvalo to přibližně dva týdny, ale pak voda klesla a oni se mohli vrátit do svých domovů. Na jeho počest, že měl tak dobrý nápad město pojmenovali Ústí nad Labem.

Nikol Možná, 8. A

Kdysi dávno žil chlapec jménem Jakub. Bydlel se svými rodiči nedaleko řeky Labe, která se jmenovala podle květin, které rostly na loukách podél celé řeky. Laběnka byla překrásná květina, kterou nikde jinde nerostla. Každému, kdo se na ni podíval, rozzářila den. Avšak jednoho dne se po ní slehla zem. A všem obyvatelům v povodí Labe se přestalo dařit, na polích se nic neurodilo, přišla bída. A tak se Jakub rozhodl, že půjde podél řeky a bude kouzelnou květinu všude hledat. Po několika dnech ji opravdu našel na louce blízko místa, kde do Labe ústila jiná řeka. To místo se mu tak zalíbilo, že se rozhodl přivést na něj i své rodiče, společně se pak rozhodli, že se zde zabydlí. Kromě svého domu, začali budovat i domy další pro nově příchozí. Vzniklo tak město, které dostalo název po soutoku dvou řek a květině Laběnce. A všichni lidé v něm žili a žijí šťastně až dodnes.

Kateřina Barátová, 8. A

POZNEJ ZNÁMOU ÚSTECKOU OSOBNOST

Máte rádi soutěže? Fajn, jednu bychom pro vás měli! Dodejte **do jarních prázdnin** (do 8. března) k nám do **kabinetu dějepisu a zeměpisu** (II. stupeň, přízemí) správná jména jako odpovědi s vaším jménem. My z nich vylosujeme jednoho výherce a ten dostane cenu od **jaze**. Ano, jeden výtisk *Oprásků sčeskí historie*!

Ready? Set... GO!

- A. Narodil jsem se 14. února 1976 v Ústí nad Labem, mám dva syny - dvojčata Marka a Davida. Oba se věnují stejnému sportu, ve kterém jsem dosáhl mnoha úspěchů, například **zisk Stanley Cupu v roce 2001, zisk Maurice Richard Trophy pro nejlepšího hráče NHL. Byl jsem členem úspěšného výběru na ZOH v Naganu 1998**, kde jsem pomohl vybojovat historicky první zlatou olympijskou medaili pro český hokejový tým. S reprezentací jsem hrál také na ZOH 2002 a 2006, v Turíně jsme v roce 2006 získali bronzovou medaili. V únoru 2014 jsem oznámil konec své kariéry, o čtyři roky později byl můj **dres s číslem 23** vyvěšen pod strop arény Pepsi Center v Denveru, kde jsem strávil celou kariéru v NHL. Jsem ...
- B. Patřím mezi **jednoho z pěti čestných občanů města Ústí nad Labem**, kde jsem dlouho žil. Jsem úspěšný **filmový herec**, neboť film **Ostře sledované vlaky**, ve kterém jsem hrál, získal ocenění Americké filmové akademie Oscar a snímek **Skřivánci na niti** byl oceněn Zlatým Medvědem na filmovém festivalu v Berlíně, vy děti mě však znáte spíše z hudební pohádky **Šíleně smutná princezna**. Od 70. let jsem natáčel a koncertoval **se skupinou Bacily**, kterou řídí můj bratr. K mým nejznámějším hitům patří **písně jako Stín katedrál, Tu kytaru jsem koupil kvůli tobě, Lékořice, Podej mi ruku a projdem Václavák**. V roce 2011 jsem natočil se skupinou Umakart velmi úspěšný filmový soundtrack k filmu Alois Nebel s názvem **Půlnoční**. Jsem ...
- C. Jsem ústecký rodák, znáte mě především z televize a to hned **z několika seriálů** - Ordinace v růžové zahradě - postava lékaře Michala Šebka, Redakce jako Kamil Fořt, Modrý kód jako Roman Nikolajev Vilkin (Rasputin). Kromě hraní mě také baví skládání scénické hudby pro divadlo i film. V roce 2016 jsem **se zúčastnil taneční soutěže StarDance**, tančil jsem s Andreou Třeštkovou. Svou výškou **202 cm** patřím mezi nejvyšší české herce. Jsem ...
- D. V roce 2015 jsem úspěšně odmaturovala na gymnáziu v Ústí nad Labem, poté jsem začala studovat ergoterapii na fakultě zdravotnických studií na UJEP. Jsem známá i pod přezdívkou **Andělská pěst**. V září 2018 jsem se po výhře nad Britkou Denise Castle stala mistryní světa organizace WBC **v mini muší váhové kategorii**. Mým trenérem je **Lukáš Konečný**. Jsem ...

